

Connexió

ASPACE

Òrgan d'expressió de
l'entorn de la
paràlisi cerebral

ASSOCIACIÓ DE PARÀLISI CEREBRAL ASPACE • ANY 2002 • NÚM: 5

Entrevista a...

Manu Guix

DE LA ACADEMIA
OPERACIÓN TRIUNFO

Los enchufados de
ASPACE, Emilia, Ramiro
y Pedro, posan junto al
famoso personaje

ÍNDEX

JORDI DAM Autocars de línia adaptats **2** REDACCIÓ Entrevista a Manu Guix **3** JOSÉ ORTIZ Mi experiencia en
la Universidad **5** Oriol **6** REDACCIÓN Sugerencias **7** VARIOS AUTORES Brillante temporada de ASPACE-Esports **8**
EDUARD BRIZ Quina experiència! **8** CARLOTA CENDOYA Tres anys d'APACE-Esports **9** REDACCIÓN Esquí adaptado **10**
ANTONIO PARDO La historia de un montañero **12** ROSA ORTOLÀ Sant Valentín caliente... **13** MARTÍ CUIXART Encreuat **15**

Editorial

Com ja sabeu, fa uns sis mesos va començar a caminar el anomenat GRUP DE TROBADA, un ambiciós projecte que té com objectiu principal, fomentar la creació de noves amistats o grups d'amics...

També es cert que en un principi es va pensar que la composició del grup havia de ser el més semblant possible a la realitat que ens envolta, es a dir, una majoria de gent sense discapacitat, i una minoria de gent amb paràlisi cerebral; doncs bé, llevat de la primera sortida on la proporció va ser d'un 50% més o menys, totes les altres han estat integrades majoritàriament per gent amb paràlisi cerebral. Menys mal que hi ha dues "meravelloses excepcions" que fins i tot, han dut a les trobades (per compensar aquesta mancança de personal no discapacitat) amics i familiars.

Creiem que en aquest cas no valen els tòpics com: els P. Ces. tenen més temps, són els més interessats, jo no ting temps, etc. Ja que la majoria de P.ces. del grup de trobada treballa, fant esport, participant amb diferents projectes i activitats. I en canvi truen el temps d'on sigui per a dur a terme una bona causa.

Nosaltres pensem que en qualsevol tasca o activitat integradora cal. len dues condicions: primera que es reflecteixi el més fidelment a la realitat (majoria de gent no discapacitada) i segon que les dues parts (tant PCs com no discapacitats) es mullin. Acabem amb una pregunta que voldriem que fos motiu de reflexió o de debat. ¿Creus que la societat actual està disposada a sacrificar part del seu "temps lliure" a fer amistats, esport, activitats etc.. amb persones afectades de paràlisi cerebral.

iiiiiiiPodeu enviar les vostres opinions a la redaccióiiiiii

La redacció

STAFF

Direcció : Xavi Soteras, Josep Ma. Martí, Rosa Ortolà, Ramiro Herrador, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Miguel Quintero, T. Matafaluga, Jordi Cabrera, Luis Sierra.

Suport tècnic : José Manuel Aguilar

Disseny i Maquetació: Jordi Jiménez

Coordinació Tècnica: Xema Martín

Col·laboracions: Jordi Ponces, José L. Hurtado, José Ortiz, Ramona Bruguera, Antonio Pardo, José Rubio, Francisco Martín Verdugo, Luis Sánchez, Mercè Serra, Eduard Briz, Carlota Cendoya.

Col·laboració especial de FILMAPRINT S.L.

Amb el suport de ASPACE

Autocars de línia adaptats

Passejant per Barcelona vaig veure un autocar, de la companyia Alsina Graells, que estava adaptat. Em va estranyar tornar-lo a veure un altre dia ja que no sabia si era el mateix o no. Ho vaig comentar a casa i vàrem decidir preguntar-ho a la companyia la qual ens va dir que ja tenien la meitat de la flota amb autocars adaptats. Cada trajecte té un vehicle adaptat, segur, cada dia.

Al anar a l'estació d'autobusos a veure'ls, ens vàrem adonar que la companyia Sarfa també en té d'adaptats. Donat que aquesta companyia fa els trajectes per la Costa Brava i l'Alsina Graells va cap el cantó de Lleida i la Vall d'Aran, ens troben que la gent amb mobilitat reduïda cada vegada ens podem moure més amb aquests autocars per Catalunya. També he vist alguns vehicles de Mon-bus, Garrotxa Exprés, Sagalés i Casas, que no sé quina ruta fan però segur que no us costarà trobar-los.

Jo penso que si la societat ens posa una facilitat l'hem d'aprofitar i demostrar-li que és molt útil. Així es donaran compte de que val la pena adaptar les coses. Per això vaig anar amb els meus pares a passar uns dies a un poble prop de Lleida, a casa d'uns familiars. De Barcelona a Lleida vàrem fer el trajecte amb un d'aquests autocars adaptats. El dia anterior vàrem anar a buscar els bitllets i ens varen dir l'hora que sortia l'adaptat. Hi vàrem arribar mitja hora abans perquè el conductor tingués temps de pujar-me per la plataforma i col·locar-me al lloc reservat per la cadira de rodes. Va ser molt amable i molt atent assegurant-se que la cadira quedés ben fixa.

Des d'aquí vull agrair a les companyies d'autocars l'interès que han posat per anar adaptant tota la flota i vull que sàpiguen que estan contribuint moltíssim a la nostra autonomia per poder viatjar.

Jordi Dam

Fundació "la Caixa"

Entrevista a...

Manu Guix

**DE LA ACADEMIA
OPERACIÓN TRIUNFO****1. Com vas començar en el món de l'espectacle?**

Vaig començar sense voler no tenia ni idea que jo acabaria fent teatre, després

de quinze anys tocant el piano vaig anar a la escola on la meua germana feia classes de dansa i allà a tocar el piano perquè necessitaven un acompanyant i un cop vaig fer això en aquesta escola els directors de l'escola en vam veure i en vam venir a dir que estaven preparant un espectacle i que me havien vist i que les havia agradat molt i que si m'agradaria participar en l'espectacle i jo vaig dir que si l'espectacle es deia *bojos per broadway* i el vam fer a la sala "Luz de gas" de Barcelona i des de aleshores vaig anar enllaçant un rere altre espectacles

i vaig dedicar-me uns tres anys al teatre musical. Aquesta va ser la manera que vaig començar, vull dir no va ser res esperat, de cop i volta vaig anar allà i amb vam dir va t'agafem per fer una cosa.

2. Quina és la teva professió?

M'agrada dir que sóc músic, em considero músic.

3. Què creus que es necessari, tenir o saber per realitzar aquesta professió?

Home són moltes coses, jo sempre dic que la carrera de músic no es com qualsevol altre carrera, com ser un advocat o un metge, un que té uns estudis marcats que poden ser quatre, cinc o deu anys, els que siguin i tu fas una carrera, obtens un títol i aleshores exerceixes la professió.

La carrera de música es diferent, perquè no pares mai d'estudiar, no n'hi ha un títol que et diguin: *ara ets músic*. És un professió que no pares mai d'estudiar, jo no espero deixar mai d'estudiar i preparar-me, per que sempre es pot anar més enllà, sempre es pot millorar.

¿Què és el que es necessita? moltes coses: tenir una base teòrica ferma, estudiar molt, dedicar moltes hores, tenir ganes, tenir il·lusió, que t'agradi el que fas, que t'ompli, i desgraciadament la sort, estar en el moment just en el lloc exacte.

3b. Quina es la teva música preferida? I els teus grups o cantants preferits?

Odio que em facin aquesta pregunta, escolto molta música, m'agrada molt el jazz, es una música de la que aprens moltes coses, m'agrada molt la música moderna: el pop el rock, m'agrada molt la fusió. I si em fas dir grups o cantants Sting però no et podria dir un, molts m'agradem.

4. A part del piano toques algun altres instrument més?

Bé no, el instrument que més domino es el piano, però també he estudiat clarinet, guitarra, violí i bateria i els altres més que tocar-los, els mal toco una mica.

M'agrada molt cantar, també he estudiat cant, per que la veu també és un instrument més.

5. I de cantar què tal?

Que tal lo de cantar?, Bé m'agrada molt, jo era pianista quan vaig començar i ara no m'agrada ser només pianista, no m'agrada tocar el piano si no canto, ni cantar sense tocar el piano, es a dir que jo faig les dues coses a l'hora. Bé lo de canta va ser una cosa que em va despertar tard, jo cantava molt malament quan era petit, cantava fatal, i quan tenia 13 o 14 anys en vaig posar a fer classes de cant, vaig posar interès pel cant i ara m'apassiona cantar.

6. Molta gent en el seu temps lliure, acostuma a escoltar música, tu què fas després d'estar tot el dia envoltat d'ella?

Escolto música igualment, jo no considero la música com una feina, on treballa vuit hores plego i ja està, no, jo faig música perquè és el que m'agrada fer i si tinc temps lliure el que faig és anar el meu estudi i compondre o tocar piano, es dir, estic constantment relacionat amb la música, i si estic a casa em poso música i quanta més millor.

7. Has avorrit alguna cançó de tant escoltar-la o tocar-la?

Fundación ONCE
para la cooperación e integración social
de personas con minusvalías

Si, les bones cançons són les que no s'avorreixen mai, quant he estat fent obres de teatre i he estat tocant la mateixes cançons durant quatre mesos es fa pesat, però es una feina i es té que fer, però si puc viure de la música val la pena tocar la mateixa cançó les vegades que faci falta.

8. Com vas entrar en el projecte "OPERACIÓN TRIUNFO"?

També va ser molt inesperat, d'això jo no tenia n'hi idea, jo no sabia que s'estava preparant i un bon dia vaig arribar aquí, al meu estudi, i vaig veure que estava gravant la Nina. Jo a la Nina no la coneixia, jo sabia qui era i ella sabia qui era jo, però mai ens havíem vist personalment, i ens vam veure en el estudi i

presentat més de 180.000 persones.

11. Quin dels nois/es que van passar per l'acadèmia penses que està més dotat per triomfar en el món de la música?

Una pregunta compromesa aquesta.

És cert que n'hi ha gent que dubto que arribi a triomfar, però n'hi ha gent que potser sí triomfarà. És evident, que dels setze que van entrar tots no arribaren a triomfar perquè no són prou bons o jo que sé, però n'hi ha un parell o tres amb bones propostes i penso que tenen bastant futur.

No sé, hi ha la Rosa, que té la veu molt dotada, hi ha el Manu Tenorio que es un tio amb molt talent musical, hi ha una Chenoa, un David Bisbal. Jo crec que

tiu. Encara que, el fet que em coneguin o no em m'importa poc, jo vull ser conegut quan faci la meua música o el meu projecte. No vull ser conegut per ser el professor de *Operación Triunfo*.

13. Del 1 al 10 puntua la importància del físic per triomfar en el món de la música?

Es que no tinc ni idea, depèn. En el món de la música, n'hi ha dos grans grups: el grup de la música comercial i el grup de la música per ella mateixa.

Si pretens ser un artista comercial, com el nois de *Operación Triunfo* per exemple, el físic és importantíssim, quasi més important que la veu, i estic parlant de artistes com *Ricky Martin Chayanne, Paulina Rubio, Enrique Iglesias, Shakira*. Són

ella em va dir, que estava preparant un projecte per la tele, que jo era la persona ideal i que si hi volia participar. Jo vaig dir que sí, en una setmana vam començar. Va ser "asalto de mata". Aquest tren va passar de cop, i mira, el vaig agafar. I la vam fer grossa iiii No?

9. De qui va ser la idea?

Aquesta idea va sorgir de *La Trinca* el Josep Maria Mainat i el Toni Cruz que vam dissenyar aquest programa fa quasi quatre anys., vam restar tres anys venen aquest programa a les diferents cadenes i a totes els anàvem dient que no, fins que la primera va confiar en el projecte.

10. Quins requisits són necessaris per entrar en la acadèmia?

Uf!! Es que tampoc ho tinc molt clar, per que aquí n'hi ha un departament de casting, que són els qui s'encarreguen de triar tota la gent. Naturalment cal tenir un talent, una veu que pugui ser útil, ganes, ser jove, i un bon físic, perquè això ho miren molt la gent, que doni bé per càmera, i tenir sort, perquè ara s'han

aquests poden donar molta guerra, que us sembla a vosaltres us agrada o no us agrada?

12. Fins a quin punt creus que t'ha afavorit personalment participar d'aquest projecte?

Home tothom m'ho pregunta i quant em veu els meus amics em diuen ara ets famós i t'has forrat a la tele i no es veritat. N'hi m'he forrat, ni res de res no m'ha canviat la vida en absolut des de que he treballat en aquest programa. Aviam: tinc alguna proposta més de feina naturalment iiii i se m'han obert més portes, he fet molts contactes i he conegut a molta gent. Això, clar és molt posi-

artistes que no venen música, el que venen es una imatge.

Però, pels que són músics, el físic no és tant important per mi, el veritablement important és allò que es capaç de fer damunt un escenari. Per exemple, Rosa en *Operación Triunfo* va ser una sorpresa, tothom deia: *la gorda la gorda* i mira va guanyar.

14. I tenir un "padrí"?

Això es molt important i el problema es que no sempre es tenen. Si es tenen, tot és fàcil, perquè ets fill de o amic o conegut. Això és molt injust, perquè veus al Enrique Iglesias, un noi que canta fatal, però com és fill de qui és, el tenim d'aguantar. Després, resulta que hi ha

Solució de l'encreuat

1. Atabalar. - 2. Cellbat.
3. amor. Rot. - 4. Babel. No.
5. At. Decim. - 6. Drem. Ta.
7. Eco. épar. - 8. Sanase. E.

FUNDACIÓN
Mª Francisca de
ROVIRALTA

molts tocant al metro, per no tenir un contacte, i a lo millor són molt bons.

15. Hi ha beques perquè la gent que no té possibilitats econòmiques pugui dedicar-se a la música?

Hi ha beques a nivell institucional per estudiar i ampliar estudis, de fet, jo vaig anar a Anglaterra a passar un any, i vaig anar amb una beca que em vam donar aquí. Però passa lo de sempre, que són poques, A Espanya particularment n'hi ha molt poques bones escoles que facilitin el aprenentatge de la música, com practicar en estudis de grabació, en aquest camp si anem més enrederits que països com Anglaterra o els centre europeus però això m'imagino que és un problema de temps cada vegada n'hi ha més gent que es vol dedicar a això, i com cada vegada n'hi ha més demanda, es construiran més escoles, però be encara hem d'esperar

15. Sincerament, tu creus que alguna persona amb disminució podria arribar a la acadèmia?

Si canta bé, perquè no, mai m'han parlar d' això, n'hi tant sol se les normes.

Per acabar, canviem de tema:

18. Com veus les persones discapacitades davant la societat? I al revés?

No m'agrada separar un discapacitat o disminuït d' una persona normal, jo crec que tots existim per conviure i per desgracia, el que es cert, es que falta integració a molts nivells, que per desgracia no estem integrats i això es una pena.

19. Es parla molt d'integració, creus que de veritat existeix?

Jo crec que no és suficient, no se si és culpa del govern o de les persones, però el que passa amb els discapacitats, passa amb els immigrants, passa amb els ancians, falta un canvi de mentalitat general no només amb els discapacitats. Cal ser més obert amb tot el que et vingui ja siguin disminuïts, immigrants, però ara mateix no s'està fent el suficient.

Redacció

Mi experiencia en la universidad

Hola, me llamo José Ortiz, más conocido como Pepo. Y, me han pedido que os cuente como me ha ido en la universidad. Pero, antes de eso, os voy a contar como llegué a la universidad.

Hasta los 17 años estuve en el Centro Piloto donde, entre otras cosas (fisio, terapia ocupacional, logopedia...) nos prepararon para sacarnos el graduado escolar. Cuando digo que nos prepararon, me refiero a que también estaba Javier Romero estudiando conmigo y Marta Vivas era quien nos daba las clases. Al año siguiente, por la mañana, estábamos en el centro de Numancia y por la tarde nos sacamos el graduado en una escuela de adultos. Y después, cada uno nos fuimos a institutos distintos que estaban cerca de nuestras respectivas casas, donde hice BUP y COU. Al final del COU tuve que elegir una carrera que hacer, una elección difícil, si no se tiene claro lo que te gusta. Al final elegí Económicas, eso sucedió hace casi 5 años.

Empecé la universidad y lo primero que tuve que hacer es buscar a alguien quien me pasara los apuntes, ya que, aunque en el instituto tomaba los apuntes con un ordenador portátil, en la universidad es preferible que te lo pasen, sobretodo si no eres muy rápido. Así que tras dos intentos fallidos y con la ayuda del jefe de estudios, encontré a dos chicas que me pasaban los apuntes y el objetor que tenía, me hacía las fotocopias. Al año siguiente, tuve que cambiar de chicas de los apuntes, porque no coincidíamos en las asignaturas y al año siguiente también. Lo difícil en la universidad, es coincidir mucho tiempo con la misma gente, ya que, en economía todas las asignaturas son cuatrimestrales y además si no sigues completamente el itinerario recomendado (como es mi caso) puedes cambiar de compañeros de clases continuamente. Debido a esto último, también es más difícil hacer amigos que en el instituto, sobre todo si eres muy tímido (que también es mi caso).

Otro problema era como llegar a la universidad. El primer año, el objetor me acompañaba en el autobús, al año siguiente, quitaron a los objetores de la universidad, así que mis padres me acompañaban y desde el siguiente año me concedieron un taxi adaptado (tras 2 años de espera) que me lleva y me trae a la universidad.

Pero aún no he hablado de un tema clave para todo estudiante, LOS EXÁMENES. El primer año, los últimos días de clases, avisaba al profesor que necesitaba más tiempo para hacer los exámenes, puesto que hago los exámenes con un ordenador y voy muy lento. El día del examen me ponía en la mesa del profesor, con el ordenador y, como hay varias aulas para hacer el examen, venía un profesor (que no había visto y que no sabía nada de mí) y le tenía que volver a explicar todo, pero siempre me dejaban el tiempo que necesitaba. Desde entonces, cuando faltan pocas semanas para acabar las clases le aviso que voy más lento y lo suelo hacer en su despacho.

Por último, con el tema de adaptaciones no he tenido ningún problema, ya que en mi facultad de la UB, el tema de barreras arquitectónicas está bastante bien y en una clase que tuve de aprender a usar el Excel y el SPSS, necesité que me pusieran un teclado con un cobertor y me lo ponían cada vez que hacía esa clase y cuando bajaba a la sala de ordenadores.

Bueno... ahora, me toca despedirme de todos vosotros y espero que no os haya aburrido mucho.

José Ortiz

GRACARE

INSTITUT CATALÀ D'AJUDES TÈCNiques

C/ GALILEU, 261 08028 BCN

Tel.490.26.29 / 490.75.62

Fax. 490.75.73

AMPLIA GAMA EN EXPOSICIÓN (400 M2 APROX.) DE:

- ❑ SILLAS DE RUEDAS AUTOPROPULSABLES, TRANSPORTE, PASEO, CONVENCIONALES Y LIGERAS.
- ❑ SILLAS ELÉCTRICAS DIFERENTES MARCAS Y MODELOS.
- ❑ SILLAS PARÁLISIS CEREBRAL.
- ❑ SISTEMAS Y AYUDAS PARA BAÑO Y ASEO PERSONAL.
- ❑ AYUDAS PARA ACTIVIDADES DIARIAS (LECTURA, ESCRITURA, MANUALIDADES, ALIMENTACIÓN, ASEO, ETC.).
- ❑ SOMOS ESPECIALISTAS EN SISTEMAS DE SEDESTACIÓN (BUENA POSTURA CORPORAL).

Oriol

Cada día me desplazo al trabajo con el mismo transporte público, la ruta del autobús 74, algunos días me he fijado, que una parada después de la mitad de mi trayecto sube al autobús un chico en silla de ruedas. Tiene problemas para gesticular, los brazos se le mueven de una forma descontrolada y también tiene serios problemas de habla para ser entendido.

Yo particularmente desconozco con exactitud el nombre que debe de recibir su enfermedad y la verdad es que tampoco conozco muy a fondo como es su vida. Nunca me había dirigido a él, porque tenía la creencia de que podía sentirse observado, que sentía lastima, y que esto podía herir su sensibilidad, y sentirse intimidado por un extraño.

Pero un día fue diferente, sencillamente una mirada y un hola! salió de mi boca hacia él, su cara se ilumino.

Era un lunes a las 8'30 horas de la mañana, aproximadamente, gesticulando sin parar y con torpes palabras me comento "tengo mucho sueño, aunque ayer dormí hasta las 12 del mediodía (una amplia sonrisa de niño travieso se dibujo en su rostro)", sus padres habían estado fuera y se había quedado con su hermana viendo la televisión.

La verdad me comento es que nunca tenía tiempo para ver la televisión, porque, siempre se pasaba las horas estudiando mucho y además los sábados, iba a un cursillo pero estaba contento pues solo le faltaba un sábado más para terminarlo.

Me pareció, y me parece increíble lo que la gente pueda llegar a pensar de una persona como él, con múltiples problemas (pues muchas de las que viajaban

en el autobús me miraban como si estuviera haciendo un acto de caridad; cosa que realmente me dio pena por ellos mismos).

Pues no, ORIOL, por mucho que la gente pueda compadecerle o mirarle con recelo como si fuera tonto, esta estudiando la carrera de DERECHO, y desde sus 17 años, va por Barcelona con toda la independencia que le permiten los lugares sin barreras arquitectónicas. (Sin embargo se queja

porque todavía le queda mucho por poder ver y hacer, Barcelona esta muy lejos de permitir a Oriol desplazarse con absoluta libertad.

Por ejemplo un día quiso ir al metro, concretamente en línea 1 (La Roja), si es cierto esta dispone de muchos ascensores, pero para que su silla de ruedas entre en el metro hay un escalón insalvable para él (siempre la misma historia necesita ayuda) "DONDE ESTA LA INDEPENDENCIA QUE BUSCA DES-ESPERADAMENTE?". Por poner otro ejemplo, ante la necesidad de desplazarse al servicio, o están arriba, o están abajo, o los más accesibles en cuya puerta se puede ver un gran dibujo que nos dice sin palabras "RESERVADO PARA USO EXCLUSIVO DE MINUSVALIDOS" resulta que están tres escalones mas arriba que la silla de Oriol para acceder a ellos.

El lucha persevera, y decidió estudiar DERECHO concienciado de la problemática de este sector de nuestra sociedad, al que por desgracia cada día se suman más personas, y muchas por accidentes que se podrían haber evitado.

"Cuando termine mi carrera, dice, denunciaré a todos aquellos que no cumplan la normativa del artículo... (nervioso como esta no recuerda el número), pero que ya esta y desde hace bastante vigente en la ley."

"Este MUNDO, es aun porquería, y es que las personas en general no están concienciadas con la problemática, los jóvenes porque pasan de todo, y los mayores porque cierran los ojos y no quieren saber nada, si nadie toma conciencia de las personas con dificultades

como yo, nunca podremos hacer lo mismo que las demás, algunos se rendirán, pero yo quiero emprender esta lucha y nunca me rendiré por muchas interposiciones y barreras que encuentre."

Yo no soy discapacitada, aparte de llevar una prótesis de cadera, mi vida es normal, pero a la larga también podría llegar a necesitar una silla de ruedas como Oriol, y desde luego procuraría no rendirme y contagiarme de su carácter emprendedor y luchador para hacer frente a las circunstancias, por eso he decidido luchar a su lado y voy ha hacerlo en lo que pueda y poniendo en ello toda mi capacidad, pues en este momento creo que es una lucha que merece toda la ayuda posible.

"Alegremente, me comento en verano soy monitor en unos campamentos de la playa, pero la arena de la playa, es otro impedimento difícil de salvar, pero este año estoy un poco más contento, porque me han dicho que viene otra persona con una problemática parecida a la mía y quizás hayan corregido algo."

Yo Carmen soy una persona depresiva que tiene pocas ganas de seguir en este mudo, porque no me gusta como es, pero cuando hablo con personas como Oriol, mis ojos se llenan de lagrimas, porque veo en su rostro las ganas de luchar, incluso en su estado, y me siento mal con mis pensamientos.

No soy periodista y este escrito quizás se haga pesado y poco interesante, pero me gustaría que alguien leyera y resonaran en sus oídos las palabras de Oriol, y intentara hacer algo para todas estas personas.

Oriol no es tonto, los tontos no saben de leyes no estudian Derecho.

Yo que soy profesora, me sentí mil veces más ignorante que él ante su manera de hablar, su seguridad en lo que estaba diciendo, y su coraje pensando ya en el futuro.

**Que puedo hacer por Oriol?
Que podemos hacer por Oriol?**

Despierten y abran sus ojos. Escúchenle i

Seguro que hay alguien con el poder necesario para actuar.

CREO QUE NO PUEDO HABLAR MÁS CLARO

Suggerències del butlletí

En aquest, el tercer butlletí conexió ASPACE, continuem amb aquesta secció amb la finalitat d'oferir als nostres lectors unes suggerències que pensem que us poden interessar. Volem que aquesta secció sigui interactiva, entre tots la podem fer. Així que, esperem les vostres suggerències. Gràcies.

Un Restaurant

Nom: **El Nou del Passeig** ♦ Adreça: **Passeig de Gràcia, 9** ♦ C.P.: **08007 Barcelona** ♦ Districte: **Eixample** ♦ Tel.: **93-302.02.75** ♦ Fax: **93-412.76.89**

E-m@il: restaurantelnoudelpasseig@hotmail.com

Servei que ofereix: **Restaurant, cafeteria i cerveseria.**

Preu: **Menú 9e** ♦ Bus: **67(P.A) / 68(P.A) / 24(P.A) / 41(P.A) / 66(P.A) / 9(P.A) / 55 / 141 / N1(P.A) / N2(P.A) / N3(P.A) / N6(P.A) / N8(P.A) / 58(P.A) / 14(P.A) / 59(P.A) / 22(P.A) / 28 / N4(P.A) / 7(P.A) / 16 / 17(P.A) / 42 / 47(P.A) / T1 / N9(P.A) / 101 / T2 / 100** ♦ Metro: **L1/L3 Pl. Catalunya / L2 Passeig de Gràcia** ♦ F.G.C.: **Pl. Catalunya** ♦ Renfe: **Pl. Catalunya** ♦

Observacions: **Si vols fer un dinar o un sopar** amb els teus amics, companys de feina, familiars, etc., no ho dubtis vine a El Nou Del Passeig. El millor servei de tot Passeig de Gràcia. N'hi ha escales per pujar a dalt però tenen un elevador per cadires de rodes i lavabo adaptat. Menjador amb capacitat de 150 persones. Trucar abans per fer reserves, persona de contacte Sta. Gene. Altre tel-fax. de contacte: 93-412.76.89

Una pàgina WEB:

WWW.P@GIN@S.WEBS.ES

Vols gastar les millors bromes per internet? Vols riure amb acudits fins que et faci mal la panxeta? O vols aconseguir un protector de pantalla per el teu ordinador? Si es així, connecta't a www.hastaloswebs.com i, si no es així tu t'ho perds.

Karaoke:

Nom: **KARAOKE TOUCH MUSIC VILA OLÍMPICA**

Adreça: **Joan Miró, 8** ♦ C.P.: **08005 BARCELONA** ♦ Tif: **93-225.50.91**

Si no tens vergonya de cantar en públic, tens algun ídol (Chenoa, Bisbal, Bustamante, etc...) i t'agrada cantar les seves

cançons o tens vocació d'estrella musical, ves al Karaoke Touch Music, t'ho passaràs bé i pot ser que Carlos Lozano et vegi i t'agafi per anar a Operación Triunfo. El local es accessible.

Un llibre: **ELOGI DE LA FEBLESA**

per **Alexandre Jollien**

EDITORIAL LA MAGRANA

Es pot dir que és una autobiografia de l'autor del llibre, un noi afectat de Paràlisi Cerebral, que va estar 17 anys, en una institució de rehabilitació, i que anava destinat a treballar en un Taller Ocupacional per a discapacitats. Però, gràcies a la seva força de voluntat (entre altres coses), avui en dia l'Alexandre està estudiant la carrera de filosofia a la Universitat de Friburg. El llibre està escrit en forma d'un suposat diàleg entre l'autor i Socrates i explica totes les peripècies que va patir en el seu internament i en el seu entorn.

Després de llegir-lo, un es pregunta: Què és realment normal i què no ho és?

Un cine: **IMAX**

Hola chicos esta vez os vamos a sugerir una película del IMAX, el titulo es el **castillo encantado**. ¿Queréis vivir momentos impactantes? Pues no os podéis perder esta película que esta llena de emociones fuertes, ya que parece que tu estés dentro de ella y seas la protagonista, ves a los fantasmas muy cerca de ti y parece como si fueras a tocar todas las cosas que van apareciendo incluso hay momentos en el que parece que tu te estés moviendo. ¡No os la perdáis!

La Redacción

José Ignacio Arroyo Diez
Òptic optometrista

OPTIMA VISIÓN

Pl. Margall, 13 08024 Barcelona
Tel.: 93 284 48 08 optimavision@terra.es

Suscríbete a

**Connexió
ASPACE**

Fundació
Banc Sabadell

VENDING SERUNIÓN
93 480.06.20

Serunión

BRILLANTE TEMPORADA DE ASPACE ESPORTS

... en aquelles competicions en las que han participat els nostres deportistes.

Nuestro equipo ha participado de los campeonatos de España para Parálíticos Cerebrales en las modalidades de Slalom, boccia, fútbol, y atletismo.

Como valoración global de los resultados es satisfactorio, y muy optimista de cara el futuro.

El más destacado ha sido JAUME PUJADES, alumno del Centro Piloto, que ha sido campeón de España de Slalom de su categoría, en Lleida. Además ha participado en el campeonato de España de atletismo siendo también campeón de España de 100 metros, y plata en 200.

En Boccia

también hubo una actuación destacada. Sobresaliente en el Campeonato de Cataluña, celebrado en Viladecans, donde por equipos nos alzamos con el Oro, e individualmente nuestros deportistas consiguieron los tres metales, oro, plata y bronce en sus respectivas categorías.

A nivel estatal, y teniendo en cuenta que España es la número uno en el ranking mundial de Boccia, el equipo de ASPACE ESPORTS, brilló a gran altura, obteniendo el cuarto puesto contrapronóstico, escapándonos el bronce solamente por un punto y en la última bola. Este campeonato se celebró Jerez de la Frontera.

En Fútbol el equipo de ASPACE ESPORTS participó en los campeonatos de España de Fútbol Sala, celebrado en Zaragoza, y en el de Fútbol 7, celebrado en Cáceres.

En Fútbol sala el equipo mejoró el cuarto puesto del

Quina experiència!!!

El passat mes de juny (del 31 de maig al 2 de juny) es va celebrar a Jerez de la Frontera els Campionats d'Espanya de Boccia. Aspace-Esports va portar quatre jugadors, els quals van participar en les categories de BC2 (Pedro Cordero i Jordi Cabrera), BC1 (Toni Molina) i per equips (Pedro Cordero, Jordi Cabrera, Toni Molina i Ferran Ribas).

Els campionats van ser molt satisfactoris tant a nivell esportiu, ja que vam aconseguir dos quarts llocs en les categories de BC2 i per equips, com a nivell personal ja que ho vam passar molt bé, jugadors i monitors.

La nostra aventura va començar a la tornada cap a Barcelona. Després de tres dies de campionats, tots teníem ganes de tornar cap a casa. Un cop feta l'entrega de trofeus vam anar cap a Sevilla per agafar l'avió. En arribar a l'aeroport, els panells informatius deien que hi havia una hora de retard en el nostre vol, però en comptes d'esperar una hora, van ser més de dues i per "matar el temps" vam treure les boles de boccia i ens vam posar a jugar una estona. Després de molt esperar, ens comuniquen per megafonia que ja podem embarcar. Nosaltres, com que anàvem quatre en cadires érem els primers, però... de cop i volta apareix un equip de bàsquet femení en cadira de rodes. Llavors no ens deixaven embarcar perquè deien que no podien anar tantes cadires en un mateix avió. Després d'esperar una bona estona més ens van deixar pujar a l'avió i en comptes d'enlairar-nos a les 21.40 ho vam fer a les 24.30 h. Semblava que per fi arribàvem a Barcelona sense cap problema més però... un cop a Barcelona ens van tenir a tots els que portàvem a gent amb cadira de rodes, una hora i mitja més perquè ens vinguessin a buscar i, a més, una vegada a baix ens van fer

esperar una altra hora per recollir les maletes i vam arribar a casa cap a les 5 de la matinada.

Com a conclusió, crec que el tracte que vam rebre per part de la companyia AIR EUROPA va ser molt lamentable i no puc entendre com poden acceptar que comprem els bitllets d'avió sabent que van en cadira de rodes si hi ha una normativa que ho prohibeix i que en el moment d'agafar l'avió et posin tantes pegues. És una experiència que tots plegats recordarem tota la vida.

EDUARD BRIZ

Monitor d'ASPACE-ESPORTS

año pasado, quedando en tercer lugar, y consiguiendo por tanto la medalla de bronce.

En Fútbol 7, salimos a defender el título conquistado el año anterior. Pero nuestro equipo mermado por las bajas, ya que dos de sus jugadores titulares no pudieron acudir al campeonato, uno de ellos por lesión, consiguió un meritorio cuarto puesto (con sólo 7 jugadores y sin la posibilidad de realizar ningún cambio).

Por cierto, aprovechamos la ocasión para resaltar y agradecer el trabajo de nuestros entrenadores (algunos de ellos voluntarios).

Jordi Cabrera (Jugador de Boccia)

Pedro Cordero (Jugador de Boccia)

Josep Mª Martí (Corredor de Atletismo)

Luis Sierra (Jugador de Fútbol)

Tres anys de vida.... d'ASPACE-ESPORTS

Aquest juliol l'àrea d'esports d'ASPACE, ASPACE-ESPORTS, celebra el seu 3er any de funcionament.

Moltes han estat les hores dedicades a la pràctica esportiva

tant d'iniciació com de competició d'esports com Futbol, Atletisme, Boccia, Slàlom, Natació.

Moltes han estat les activitats esportiu- recreatives com la Vela, Iniciació a la Hípica etc.. que han fet possible poder

compartir estones divertides i enriquidores per tots nosaltres.

Però, els que formeu part d'aquesta secció esportiva, estareu d'acord que per damunt de tot hem,

après a:

- acceptar les nostres limitacions i sovint, superar-les
- lluitar per aconseguir allò que ens proposem
- mirar fora del nostre espai vital, existeixen més realitats
- treballar i entrenar en equip, la victòria té millor sabor

Per tot això, val la pena l'esforç que estem fent, esportistes, entrenadors i directius i que.....

CAL SEGUIR ENDAVANT , treballant amb més IL·LUSIÓ que mai !!!! BON ESTIU !

Carlota Cendoya, ASPACE-ESPORTS

ARQUITECTURA Y GESTION
PROYECTOS · REFORMAS · LEGALIZACIONES

Po. San Gervasio, 34 Pral. 2a.
08022 Barcelona

Tel. 699533266
699533305
Email. MTSARQ@terra.es

Ajuntament de Barcelona

Àrea d'esports

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

Diputació
de
Barcelona
Àrea
d'Esport
i Turisme

Jo he treballat amb un P.C.

En Josep Mª Martí em va demanar si podia escriure un article per a la revista. Com sempre fa ell, va afegir una pregunta aguda i carregada d'intenció "Però tu has tingut relació amb els P.C.'s". I m'ho preguntava ell. Si el què volia dir és si havia treballat com a professional la veritat és que no.

És cert que tenia la intenció d'escriure sobre l'absurd del fet diferencial entre homes i la "normalitat". Podia escriure sobre el tema a partir de l'experiència de 15 anys d'intentar que nens afectats per una malaltia no fossin acceptats sinó admesos a les escoles, com qualsevol altre nen, però en fer-me aquesta pregunta en Josep M^a, us descriuré l'experiència d'haver treballat amb un P.C.

Vaig conèixer en Josep Maria Martí a l'inici de treballar al departament de sanitat i seguretat social de la Generalitat de Catalunya, just en el relleu de control horari. Ell era davant meu, i em va dir "fitxa, fitxa, sinó arribaràs tard" a partir d'aquí va néixer una complicitat plena de simpatia. Cal dir que en un primer moment vaig pensar en el Centre Pilot, en la meua germana Regina que ens havia fet entendre i normalitzar la nostra visió sobre els paralítics cerebrals, però al llarg dels mesos i no diguem anys que hem treballat i estudiat junts a qui veia sempre era en Josep M^a i el Centre Pilot tomava a ser el lloc familiar en què es va convertir per a la nostra família.

Perquè us parlo d'això? Doncs per ressaltar a qui llegeixi la revista la importància de la força de voluntat a més de la formació que ja hem o estem rebent. El meu company va desempenyar llocs de treball no sempre còmodes, com és el de reprografia, amb un soroll constant per posar nerviós a qualsevol, un lloc on poca gent porta els treballs sense presses, en definitiva un lloc dur. Qualsevol hagués saltat fent sortir xispes, en canvi ell sempre tenia un somriure, sempre estava disposat a qualsevol urgència. Quan en Josep M^a hi era junt amb el seu mestre el Sr Miquel tot era fàcil, això sí, et podia caure a sobre qualsevol broma aguda abans que tornessis al teu lloc de treball, sempre amb respecte i afectuosa.

Vaig fer dos anys d'anglès també amb ell, la majoria dels alumnes érem tècnics de salut pública i alguns administratius. És cert que en Josep M^a, a l'hora dels exàmens la part escrita l'havia de fer a part per mor del temps, però us puc ben dir que en el conjunt, com diuen els castellans "nos daba sopas con onda" i sobre tot ens donava bon humor i saber estar.

Ara en Josep M^a ens ha deixat i està treballant en un altre Departament, però el que vull deixar pal·lès, i no per a ell, és l'empremta que ha deixat. En marxar ningú ha dit ni ha fet referència a les seves limitacions, que són poques, en canvi la gent anava repassant la seva professionalitat on fos que estès destinat i no sempre han estat llocs fàcils com he dit, el seu sentit de l'humor i jo personalment de la seva agudesia dirigida a una persecució amical, simpàtica i sempre educada.

El què he volgut dir amb tot això és que en front d'un problema de salut, l'Administració ha de tenir resposta, la família ha de ser el suport que no el protector, la societat ha de ser justa i solidària, però l'interessat és qui té molt a dir, a dir-nos i a donar-nos perquè ens baixin els fums d'una malentesa normalitat. El què sento, egoista i interessadament, és que el nostre company ens hagi deixat, perquè la seva simpatia i el seu saber fer són extraordinaris i ara el gaudiran companys d'un altre Departament. Sort Josep M^a, en el teu nou lloc de treball. He treballat amb un P.C.?

Ramona Burguera

Cap de negociat de la Unitat Funcional Oficina d'informació del Programa de la Sida del Departament de Sanitat i S.S. de La Generalitat de Catalunya

Esquí adaptado

Vivir con algunos grados de disminución supone algunos problemas a la hora de buscar trabajo, pisos adaptados, incluso la posibilidad de practicar algún deporte.

El deporte adaptado es un fenómeno social importante y una ocupación que genera espíritu asociativo.

El esquí adaptado se enseña y se practica de forma regulada, hay

muchos deportistas en toda España que practican este deporte. La Fundación ONCE y otras entidades han introducido el esquí adaptado con programas de preparación física, entrenos y exhibiciones. El esquí adaptado es un proyecto innovador abierto y formativo en el que cualquier discapacitado físico puede practicar este deporte.

Cartes obertes.... a que algú respongui.

“El cannabis ... ¿Porqué no se investiga?”

Desde hace tiempo se viene hablando y escribiendo mucho del uso terapéutico del Cannabis.

Se ha demostrado que dosis controladas de esta sustancia tienen efectos paliativos en algunas enfermedades como el Cáncer, el Sida, Parkinson, Esclerosis Multiple ...

Debido a esto, diferentes colectivos, como la Asociación Agatha (Asociación contra el Cáncer de Mama), presionaron para conseguir la legalización de dicha sustancia en el campo médico, y que muchas personas afectadas de Cáncer de mama pudieran beneficiarse.

Dosis controladas de Cannabis tienen efectos paliativos en algunas medades.

Esta presión dio sus frutos en el Parlamento de Catalunya, ya que con el consenso de todos los grupos fue aprobada la utilización del Cannabis, bajo receta médica, en el Cáncer de mama y otros.

Empecé a interesarme por el tema y a consultar algún libro después de oír en algún medio de comunicación que el cannabis tiene propiedades relajantes. Efectivamente, según un libro de «Plantas medicinales», el cannabis sirve para la preparación de medicamentos calmantes del sistema nervioso.

Desde entonces le he dado muchas vueltas a la cabeza, hasta que un día un amigo me ofreció un cigarrillo de maría. Me lo fumé con la idea de comprobar si sus efectos relajantes me ayudarían a controlar mejor mis movimientos, ya que soy un parálítico cerebral. Al principio parecía que la espasticidad disminuía, pero después me sentí mal, mareado.

Escribo esto, para compartir con vosotros mis pensamientos, en el sentido de que no se si los efectos paliativos del Cannabis hacia otras enfermedades, pudieran ser positivos para mi espasticidad, ya que nunca he oído hablar sobre este tema a ningún médico.

No lo he vuelto a probar porque no creo en la automedicación y menos sin saber exactamente que consecuencias puede provocar. Por eso me gustaría dejar abierto el debate: ¿Pudiera ser que el Cannabis tuviera efectos paliativos de mi espasticidad? ¿Porqué no se investiga?.

Antonio Moraleda

CAIXA CATALUNYA

El treball del Tibidabo

La feina del Tibidabo la vaig trobar a través del “**Servei d'integració laboral**” **Aspace**. Gràcies a l'ajuda per trobar feina em va canviar l'estat d'ànim i l'humor. Cap a bé, es clar.

Al Tibidabo hem van considerar con un treballador més. Al principi hem van posar a servir begudes, però no m'anava molt be, perquè s'havia de posar la beguda i després posar-li una tapa al got i una palleta. Això de posar la beguda hem resultava fàcil però el demés no. Em posava tan nerviós que vaig estar a punt de deixar la feina! Si no fos per l'encarregat que em deia que si no m'anava bé allà que ja em posarien a algun altre lloc. Vaig estar així dues setmanes, i després em van posar servir cafès i pastes. Allà estava més bé i podia realitzar la meva feina amb més seguretat.

Quan era l'hora dels menjars jo no tenia feina i em posava a muntar caixetes per a les pastes, a vegades havia de comptar-les per fer inventari. Després una altra feina que feia era recollir safates brutes i netejar-les per tornar-les a fer servir.

Ja porto sis mesos i estic molt bé allà perquè hi ha un bon ambient entre els treballadors i espero estar mes temps allà.

Estic molt agraït a l'ajut que he obtingut dels companys “professionals” (caps o no) que m'han ajudat a promoure les ganes de superació que m'agradaria acabar amb ells.

Luis Blanco

També col.labora amb ASPACE

**FUNDACIÓ
OSCAR RAVA**

La historia de un montañero

Soy un loco amante de la alta montaña. A pesar de la hemiplejía derecha que tengo, desde los 8 años de edad debido a un tumor cerebral, Ello, nunca me ha limitado el poder llegar hasta mis objetivos y metas en el mundo del montañismo. Lo llevo metido en el interior de mi espíritu de luchador, desde mis primeras experiencias sobre la montaña que fue a los 10 años de mi infancia.

Se lo debo a mi padre, que el fue quien me animó a ir al Esplay de San Pedro Claver, al cual el había ido en su juventud. Al principio tuvieron paciencia los monitores conmigo, pues estaba mas en el suelo que caminando, lleno de rasguños, lesiones etc., Pero el afán por poder llegar a la cima era superior a mis limitaciones físicas, que en aquella época eran mas acentuadas, que las que puedo tener hoy en día.

A los 13 años cambie de Esplai, la Párrroquia Santamadrona, en donde adquirí mucha mas experiencia con el monitor Juan Duc, quien fue muy duro conmigo, pero a quien ahora se lo agradezco. Todo lo que sé y las valores entre la naturaleza y el mundo del excursionismo se lo debo a el. Pero poco a poco fui consiguiendo una preparación física, un fon-

do que me permitía tener una resistencia muscular a la hora de realizar mis excursiones que ya superaba los 2000 metros de altitud.

Comencé a hacer natación para conseguir ese fondo que necesitaba.

A los 16 años estaba en el Esplay Sosa Domenech, pero a los 17 era la edad en que se terminaba el plazo para poder matricular un alumno en un Esplai. Pero nuestro grupo continuamos haciendo excursiones por nuestra cuenta. En aquella época hice los cursillos de

rechazo por parte de los centros. Me pusieron excusas, para no aceptarme. Porque no me habían rechazado como alumno, ahora me rechazaban como monitor. Eso me desmoralizo y lo mande todo al carajo, yo continúe montando salidas de montaña por mi cuenta con unos amigos y compañeros. Hasta que años mas tarde, en el club esportiu Braile, me dieron la oportunidad de poder ser monitor en la comisión de montaña. Hace dos años que lo deje y ahora estoy en el Centre excursionista de Catalunya haciendo

do Ski de fondo, en donde el año pasado fui a los campeonatos del mundo. Es un deporte de los amantes de la montaña, donde disfrutas de la nieve junto a la montaña.

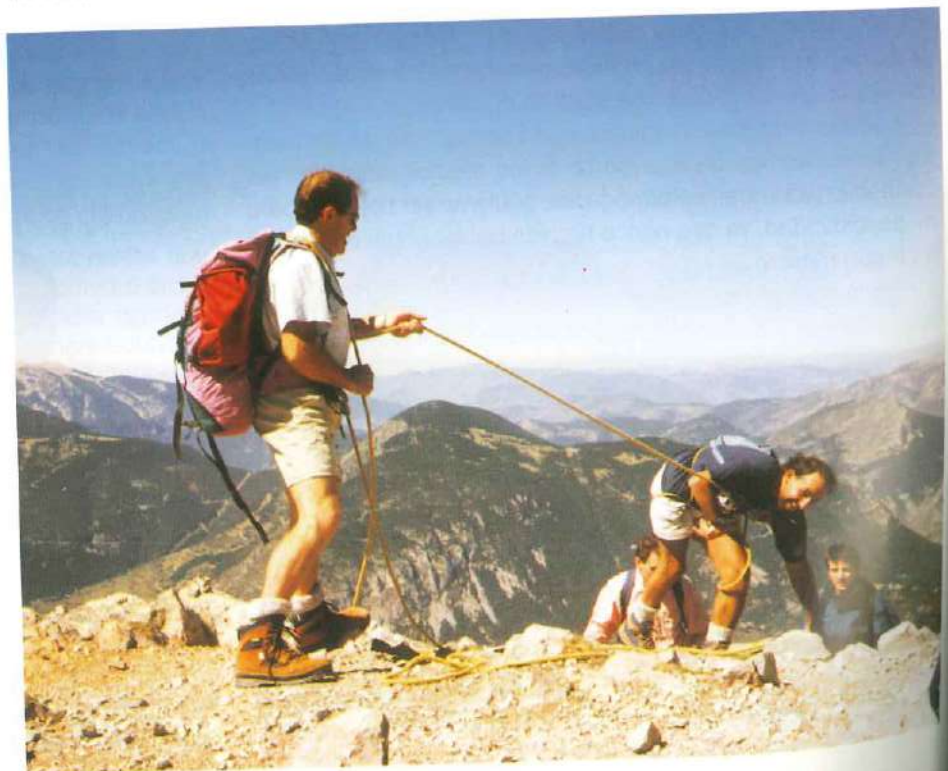
Pero también lo combino, con mi experiencia de hace 28 años, mis queridas excursiones que

ahora hago de 2900 metros a 3000 incluso. Travesías de alta montaña. He hecho muchos deportes natación, atletismo, tenis de mesa, hípica etc. que los he ido dejando poco a poco, a excepción del montañismo el primer deporte que practiqué y él ultimo que dejaré.

Antonio Pardo

monitor de Esplay. El monitor al principio se mantenía al margen de mí por mi problema físico. Pero al final lo solucione hablando con él. Él me dijo que estaba preparado para desempeñar el cargo de monitor, pero que me preparase para tener un rechazo por parte de la sociedad en el mundo de monitor de Esplay. Y así fue, no tarde en encontrarme con un

C.D.I. s.l.

Fabricació i disseny d'eines per l'accés a l'ordinador, joguines adaptades, ordinadors sobretaula i portàtils, i tots els serveis relacionats amb l'entorn de les adaptacions i informàtica.

Carrer del Sol, 18, 1.º, 3.º
08339 VILASSAR DE DALT (Barcelona)
E-mail: cdi@globalnet.es www.cdi-at.com
Tel. 93 750 82 80
Fax 93 750 83 12

P.Cs. a la cuina

Primera part

Us heu plantejat alguna vegada les dificultats físiques que tenen els PCs a l'hora de cuinar .

Us haveu fixat amb les dificultats físiques que presenten les cuines estàndards per a les persones amb discapacitats:

- A nivell de distribució de mobiliari, manca de espais, utensilis no adaptats, electrodomèstics , generalment no solen estar adaptats a les possibilitats i necessitats d'aquest col·lectiu.

- Una cuina adaptada a grans trets: hauria de ser espaiosa per poder permetre la deambulació de les persones amb cadires de rodes amb total llibertat , els mobles regulables a la alçada de l'usuari, els utensilis adaptats, dues paelles que es superposen, fixacions per pelar o tallar tota classe d'aliments etc..

- No sempre s'han d'utilitzar materials específics, si no que hi ha aparells estàndards al mercat que se'ls pot canviar o modificar el us a les necessitats de cadascú: per exemple hi ha gent que en lloc d'agafar les pinces de la carn li va millor utilitzar les pinces d'agafar els glaçons, en lloc d'utilitzar una sucra de cuillereta utilitza la sucra amb una nansa de palleta (tipus xurreria).

- Tots aquests exemples són una mostra de les possibilitats d'adaptació que es poden fer perquè les persones amb discapacitats puguin cuinar per elles mateixes.

Una altre qüestió seria que pot ser no podem confeccionar menús molt elaborats degut a la disminució de cadascú. No és el mateix fer una ou ferrat que un còctel de gambes, però en canvi es pot arribar aprendre a dominar una cuina practica, més que vistosa, tot és qüestió de voluntat i conèixer bé les necessitats de les persones. Així per exemple, a una persona li pot costar fer canelons però li serà més fàcil fer mandonguilles. I en canvi té el mateix valor nutritiu.

- Pensem que el important es el fet de voler cuinar (tots sabem que dependrà de l'afectació i del nivell d'apranantatge de la persona) i que no sera una cuina elaborada i sofisticada

Les Mandonguilles.

CONTINUARÀ!!!

Sant Valentín caliente a Palau de Mar

Aquel 15 de febrero me levanté tarde, estaba de baja por una caída estúpida en la oficina. Desayuné un vaso de leche y mi cocktail de pastillas matutino. En casa no había nadie, mi hermano no estaba y mi madre tampoco. A esa hora no suelo haber recibido ningún E-mail, pero miré si había alguno. ¡Sorpresa, había! Era mi amigo Vicenç que desde Washington me daba las gracias por una postal electrónica que le había mandado por San Valentín y acto seguido, me decía lo siguiente: "Espero que lo del incendio en el Palau del Mar no te haya causado ningún problema o trastorno. Lo más importante es que no ha habido heridos, aunque no sé si el trabajo se os habrá chamuscado. Por lo que he leído ha sido de noche. ¿No?".

Mi primera reacción fue ir a Internet, a la Web de *La Vanguardia*, para ver que se había publicado. Busco, no veo nada, vuelvo a mirar... ¡Allí está la noticia! La tercera planta había ardido por un corto circuito fortuito afectando parte de la cuarta. Yo trabajo en la primera, respiro tranquila. Llamo a Palau de Mar, no contestan. Llamo a un compañero de Justicia, me dice que sólo sabe lo que ha leído en la prensa y los rumores que corren por la casa. Le digo que estoy de baja y como me he enterado, nos echamos a reír. Llamo a casa de una compañera de trabajo, me dice que los han mandado a casa y que mi mesa está hecha un asco por el agua que ha filtrado de la tercera y le digo: «Me lo ha dicho Vicenç». También nos echamos a reír. Ya respiro tranquila del todo, en la oficina tengo todos los papeles de mi currículum, sólo pueden haberse mojado un poco.

Después de haberme informado -es decir, haber mirado la Web de un periódico,

haber llamado a la gente afectada y haberme chupado el TN-, le escribí un E-mail a mi amigo Vicenç diciéndole que estaba de baja y que había hablado con la gente de Palau, no había pasado nada grave, sólo se había quemado una planta y había ahumado la planta noble. En el "Asunto" del E-mail puse: "Me he enterado por la prensa..." y le decía, entre otras cosas: "Me he enterado vía Washington de lo que ha pasado esta madrugada en Barcelona. Me he enterado por la prensa"

Esta famosa frase, que hasta hoy, parecía ser privativa de los políticos, la pude hacer mía gracias al uso de las nuevas tecnologías e Internet, que por lo visto será la nueva forma de saber lo que ha pasado hace una hora en la casa de al lado, vía E-mail de Londres o Pekín, porque tendrás un amigo virtual, al cual, con un poco de suerte habrás visto por videoconferencia, que tendrá un decodificador de frecuencias y podrá IOR las emisoras de la policía o los bomberos y no por haber oír ruidos extraños en el descansillo.

Pero ese futuro E-mail, vía Londres o Pekín, no será el de un amigo que se preocupa por lo que te pueda haber pasado desde el otro lado del Atlántico.

Ahora los políticos tendrán que decir: "Me enteré por E-mail".

Rosa Ortolà

**AUTOESCUELAS
BATTLE**

ENSEÑANZA PERMISOS
A1 - A - B - BTP - C - C1 - C+E - D1 - D
LICENCIA CICLOMOTOR
MOTO - COCHE - CAMION
VEHICULO ARTICULADO
AUTOCAR

**Tenemos
coche
adaptado**

VIA JULIA, 14-16 (Verdún) TELEFONO 93 354 37 05
P.º DE VALLDAURA, 150 (Guineueta) TEL. 93 427 48 09
P.º DE VALLDAURA, 266 (Verdún) TELEFONO 93 350 46 49
VIA JULIA, 166-168 (Verdún) TELEFONO 93 350 94 49
VINED., 42 (Roquetes) TELEFONO 93 354 46 40

08016 BARCELONA
08031 BARCELONA
08016 BARCELONA
08016 BARCELONA
08016 BARCELONA

TECNO-ORTESIS S.R.L.
Ortopedia Artesanal desde 1924

ORTOPEDIA TECNICA

Ortesis en General
Parálisis Cerebral
Paraplégicos
Espina Bífida
Escoliosis
Poliomielitis
Plantillas Ortopédicas a Medida
Calzado a Medida y Estandar
Prótesis de Mama

AYUDAS TECNICAS

Ayudas a la Rehabilitación
Ayudas a la Deambulación
Sillas de Ruedas Estandar y a Medida, Deportivas, Especiales P.C.
Mat. Antiescaras
Adaptaciones Ortopédicas
Muletas, Bastones, Andadores
Accesorios para el Baño
Equipamientos Especiales para Centr.

(-Alquiler de Sillas de Ruedas, Bastones, Caminadores, Camas, Grúas, etc.-)

Garantizamos el Mantenimiento de todos nuestros Artículos, Accesorios y Especialidades. Talleres Propios

Técnico Ortopédico. Sr. Mariano Sánchez
C/Avila, nº82 bajos (Cerca Villa Olímpica) Tel. 933 092 915 Fax. 933 001 915
www.okiedokic.com/tecnico-ortesis e-mail: tecnico-ortesis@sefes.es

El humor de RULEX

Había en un pueblo un padre exageradamente orgulloso de su mujer porque había tenido seis hijos. Era tanto el orgullo, que llamaba a su mujer "madre de seis", hecho que molestaba muchísimo a la esposa. Un día, el matrimonio se encontraba en una boda, cuando el esposo gritó:

- ¿Ya estás lista para irnos, madre de seis?

A lo que la esposa contestó furiosa:

- ¡Claro que sí, padre de dos!

¿Qué es un espermatozoide con maleta?
Un representante de cojones iii

¿Cómo se dice, hueles mal, en Africano?
Tu tufo me tumba.

¿Por qué los cubanos no saben nadar?
Porque los que saben están en EEUU.

Dos amigos, uno le dice al otro:
- ¿Sabes quien se ha hecho mariquita ultimamente?
- NO iii -le responde-
- Pues si me das un beso te lo digo.

DICCIONARIO: L-M

L

- 1 - **LINTERNA:** Contenedor especial para transportar pilas descargadas.
- 2 - **LÍO:** Coliente de agua que va a palal al mal o otlo lío.
- 3 - **LLAVERO:** Instrumento que permite perder varias llaves al mismo tiempo.
- 4 - **LÓGICA:** Es la forma correcta de llegar a la respuesta equivocada pero sintiéndote contento contigo mismo.
- 5 - **LOTERÍA:** Impuesto para la gente mala en matemáticas.

M

- 6 - **MATRIMONIO:** Es tratar de solucionar entre dos los problemas que nunca hubieran surgido al estar solos.
- 7 - **MAUSOLEO:** El último y más gracioso de los caprichos de un rico.
- 8 - **MEDICAMENTO:** Sustancia que cuando se inyecta a una rata produce un artículo en una revista médica.
- 9 - **MENÚ:** Lista de platos que acaban de terminarse en un restaurante.

José Luis, RULEX

Caixa Sabadell

Supace
Siempre avanzando hacia un nuevo concepto en artículos especiales para niños y adultos

93.3570427
93.3570268

ORGANIGRAF

Papelería • Mobiliari Oficina • Complementa Informàtica

Avinguda de Roma, 86
Tel. 93 226 26 43 - 93 226 05 52
Fax 93 226 05 52
08015 Barcelona

Avinguda Josep Tarradellas, 31
Tel. 93 430 55 56 - 93 430 48 10
Fax 93 430 48 10
08029 Barcelona

Barnataxi
SERVEI PERMANENT
LES 24 HORES
93 357 77 55

Mots Encreuats

	A	B	C	D	E	F	G	H
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								

HORIZONTALS: 1: Fatigar el cervell d'algú amb crits i xerrameca. - 2: Condició que pocs accepten de bon grat. - 3: La fruita més perillosa (a l'inrevés). So de l'aparell digestiu. - 4: Certa torre amb moltes llengües. El que diuen les dones als homes quan volen dir que sí. - 5: La teva (a l'inrevés). Butlleta de loteria. - 6: Parlarem. La teva. - 7: Ressò. Tabac en pols per a ensumar (a l'inrevés). - 8: Posés en conserva en un aliment (en castellà). Vocal.

VERTICALS: A: Que ja estan fetes del tot. - B: Paraula que només s'hauria de dir quan intervenen molts factors. - C: Mentida (a l'inrevés). Llista de les persones que formen part d'una tripulació, colla... - D: Animal amb dos peus. Vocal. - E: Lletres consecutives de l'alfabet. Frase que es posa al sobre dels concursos dins del qual es troben les dades de l'autor (plural). - F: Déu romà de la casa. Consonant. Nom de lletra. - G: Es queda molt sorpresa. - H: Consonant. Agafaré (en castellà).

Martí Cuixart

Rosas y espinas sobre ruedas

Capítulo V

(En los capítulos precedentes, Luis Roberto Arturo, y Cristina de los Álamos Caidos —dos "tetras" con eléctrica—, platicaron sobre los inicios de su relación y de un día de playa y de otro de cine. Él un día se sintió celoso).

—Ayer recibí la famosa citación, pero te juro por lo más sagrado —dice embragado por la excitación Luis a Cristina— que yo no me cargué a don Carlo. En todo caso, fue él quien se cruzó en mi camino.

—Sí, pero iba acompañado por sus dos protegidas: Frufú y Frufina —argumenta Cristina—. Además, tengo entendido que era el rey de los bajos fondos.

—Sí, pero me gustaría saber quien conseguía más sardinas frescas del mercado: si él para ellas o si era al revés. Ya se sabe que esos chulos se lo saben montar muy bien.

—No se puede jugar con esa gente.

—Yo esta carta me la paso por donde la espalda pierde su digno nombre.

—Hablando de esa parte del cuerpo —se pronuncia irónicamente Cristina— ¿no se dice que don Carlo llevaba el trasero lleno de coca?

—Bueno, sí. Pero ya se sabe que esos bichos son unos arrastrados. Además, era la noche de san Juan, y ya se sabe...

—Sí, pero ¿qué hacías tú aquellas horas por aquellos barrios?

—Hay un dentista muy bueno...

—Sí, que trabaja la noche de san Juan... Vamos, ya..., Casanovas sobre ruedas!!! —le corta tajante Cristina, añadiendo muy seriamente—: Ahora lo que debes hacer es preocuparte por esa citación.

—Nada. Tranquila, luz de mis sueños.

—Las cosas oficiales...

—¿Cómo quieres que me inquiete por una nota de la Asociación Protectora de Animales? Además, fue aquel gato estúpido y fanfarrón el que se puso materialmente en la trayectoria de mi silla de ruedas. Casi vuelco por su culpa. El muy canalla!!!

—Pero si no hubieras estado por allá, nada hubiera ocurrido.

—De todos modos, me quedo con tus muslos, cariño.

(Continuará...)

Conscient d'un premi

M'han dit que faci un escrit sobre el premi que em van atorgar al Districte de Nou Barris, com primer classificat en la categoria d'adults de Poesia Catalana del Concurs Literari -2002- de la Vocalia de Cultura de l'Associació de Veïns de Roquetes. Hi vaig participar amb un poema amb el lema: "Del patiment també es fan obres d'art". Amb això ja hauria dit el que se m'ha demanat que escrigui, però cal afegir...

Que si hi vaig participar va ser gairebé obligat per la insistència d'en Jordi Rietos —¿qui si no?—; i que només ho vaig fer quan em va dir que no hi havia diners en joc, perquè sé que sols en aquest cas tinc alguna possibilitat. De fet, després d'haver-me honrat amb aquest premi, he tornat a atrevir-me amb certaments amb petites dotacions econòmiques, i de moment, res de res. Cadascú som, més o menys, conscients de les nostres possibilitats.

Com que en aquest tipus de ressenyes el lector s'acostuma a quedar amb les ganes de llegir algun tros de l'obra esmentada, aquí teniu una petita mostra:

¿Què hi ha de més sublim en una estètica del dolor que aquell gest recargolat que sovint emergeix d'un fons de l'home mai no explorat i que plora en el buit?

Martí Cuixart

Autocars **RAVIGO, S.L.**

La Contra

Si coneixes algú de la foto, posa't en contacte amb la Redacció a l'adreça de correu electrònic o truca'ns. El que més encerti rebrà un premi sorpresa!!

Esperem la vostra participació.

connexio@asociaciondeparalissiscerebral.es

Generalitat de Catalunya

Informa't:
Aspace
connect@t

Espais Accessibles
Oci
Esports
Transport Adaptat...

MARC AURELI, 16 baixos TELÈFON: 93 209 39 62
08006 BARCELONA FAX: 93 200 35 68
connectat@asociaciondeparalissiscerebral.es

Servei Català de la Salut
Departament d'Ensenyament
Departament de Benestar Social
Departament de Treball
Departament de Cultura

TALLERS A. GALOFRÉ
SERVEI OFICIAL PEUGEOT

Taller: Cardener, 11 • Tel. 93 284 26 94
Ventas: La Granja, 25 • Tel. 93 218 53 37

Mecànica - Xapa - Electricitat - Ventas Vehicls Nous
Ampli Mercat Vehicle d'Ocasió - Assegurances - Accesoris

Descompte Especial als amics i Associats de:

CONNEXIÓ ASPACE

Reparem totes les marques

PEUGEOT

PARA DISFRUTAR DEL AUTOMÒVIL